

Ĉapitro kvar

La Gardisto de l' Ŝlosiloj

PUM. Ili refoje frapegis. Dadli vekigis.

“Kie estas la kanono?” li stulte diris.

Knalis malantaŭ ili kaj onklo Verno glitis en la ĉambron. Troviĝis en siaj manoj pafilo – nun ili sciis, kio estis en tiu longa, maldika pakaĵo, kiun li kunportis.

“Kiu estas?” li kriis. “Jen avertu – mi estas armita!”

Paŭzis. Tiam –

KRAŝ!

La pordo batiĝis per tia fortego, ke ĝi entute leviĝis de la ĉarniroj kaj kun surdiga krako falis sterniĝante sur la plankon.

Giganta homo staris en la pordo. Lian vizaĝon preskaŭ tute kaŝis longa, densa hararo kaj sovaĝa, implikita barbo, sed oni povis vidi la okulojn, kiuj glimis kiel nigraj skaraboj sub la amaso de hararo.

La giganto puŝis sin en la kabaneton, kliniĝante por ke lia kapo nur tuŝetu la plafonon. Li klinis sin, levis la pordon, kaj facile remetis ĝin en sian kadron. Iom mallaŭtiĝis la sono de la ekstera tempesto. Li turnis sin por rigardi ilin.

“Ĉu vi bonvoles fari por ni tason d' teo? La vojaĝ' n'est's facila...”

Li paŝegis al la kanapo, kie Dadli sidis, rigida pro timo. “Cedu flank'n, vi granda bul',” diris la fremdulo.

Dadli blekis kaj kuris por kaŝi sin malantaŭ sia patrino, kiu kaŭris, terurite, malantaŭ onklo Verno.

“Kaj jen 'Ari!” diris la giganto.

Hari rigardis tiun ferocan, sovaĝan, ombran vizaĝon kaj vidis, ke la skarabo-okuloj ridetis.

“M' lastfoje vid's vin kiam v' est's nura beb’,” diris la giganto. “Vi multe s'miles vi'n paĉjon, sed vi 'aves l' okulojn de l' panjo.”

Onklo Verno faris strangan raspan sonon.

“Foriru tuj, sinjoro!” li diris. “Vi invadis nian domon!”

“'A, ĉiĉ, Dursli, vi granda sekpruno,” diris la giganto. Li etendis siajn manojn trans la dorson de la kanapo, kaptis la pafilon de onklo Verno, nodigis ĝin facile kvazaŭ ĝi estus kaŭĉuka, kaj ĵetis ĝin al angulo de la